

være heldigt, om Bidragene kunde udbetales maanedsviis, derimod kunde Taleren ikke slutte sig til Forslaget om at nægte Moderen Udbetaling af Bidraget, før Faderen var afkrævet. Erfaringen viste, at »Barnefædre« var et meget luftigt Folkefærd, og det var urimeligt at udsætte Moder og Barn for at lide Nød, indtil dette var sket. Vilde det ikke være mere praktisk i de meget faa Tilfælde af den Art (1 af 100 i Følge Skriftet) at tilbageholde Bidraget næste Gang, »Barnemoderen« indfandt sig for at afhente det?

Heller ikke de andre Forslag kunde Taleren slutte sig til. De vilde medføre for stor Vilkaarlighed. *Kom Pengene Barnet til Gode? Herudfra maatte Loven bedømmes.* I Lys af de allerede gjorte Erfaringer maa der svares: »Ja, i det hele virker Loven fortrinlig. Lad os da fortsætte, indtil vi kan faa mere Overblik.« De, der ser modløst paa Loven, vil ikke kunne glæde sig over dens gode Virkninger, men vil atter og atter fæste Blikket paa de mørke Punkter: Misbrugene. Kunde disse da afhjælpes?

Der paa pegedes flere Midler hertil, et udvidet Plejetilsyn, Anmeldelse som i Tyskland af ethvert Barns Fødsel inden 24 Timer efter Fødselen osv. osv. Det var paa ingen Maade haabløst. Loven af 1908 var ikke uden Plet og Lyde; men den betegnede et stort socialt Fremskridt og gjorde vor Kultur Ære.

I den paafølgende Diskussion deltog Fru Mathiesen, der med Rette kritiserede de Misbrug ved Adoption med Udbetaling een Gang for alle, hvor Barnet er Midlet, men Pengene Maalet. Overretssagfører Schrøder fra Studentersamfundets Rets-hjælp omtalte det stærkt forøgede Arbejde i Retshjælpen fra 1000 Sager Aaret før til 2000 efter Lovens Ikrafttræden. Saavel han som Ekspeditionsssekretær Krause og de senere Deltagere i Diskussionen gav Politimester Goll deres fulde Tilslutning. Medicinaldirektør, Dr. Muus betegnede Normalbidragene som lavere end Loven byder og Overretssagfører Munch-Petersen anbefalede at lade Værgeraadsinstitutionen have Tilsyn med Underholdsbidragenes Anvendelse.

Der synes overalt i de Kredse, hvor man føler Virkningen af denne Lov, at herske en enstemmig befriende Glæde over at disse »Bemærkninger om Børnelovene af 1908«, der saa længe har hængt som en

truende Uvejrssky over vore Hoveder, langt fra er fældende.

Kun i Magistratens 3die Afdelings Kontor, hvor det Liv, den nye Lov medfører, synes at true med at sprænge de gamle Arbejdsformer, er man maaske skuffet.

Men det er sikkert her, en Del af Reformerne rettelig skulde henlægges, hvad Skriftets Forf. ogsaa selv antyder i sine Slutningsbemærkninger.

M. T. P.

Fjorten Dage for sent.

De to Ansigter.

Bladet »Politiken« har, som bekendt to Ansigter, — et sagligt, højtideligt og fremskridtsvenligt, vendt imod Kunstens, Videnskabens og Politikens Dyrkere, — et andet nyfigent, frivolt og behagelystent, vendt imod »Københavnnerinden« og den Verden, som morer sig.

Det første Ansigt behersker de 3—4 Forsiders Tekst og kan symboliseres ved den obligate Yngling med den højt løftede Fakkell, — det andet er henvist til de bagste Sider og symboliseres ved Reklameplakatens unge, rødhaarede Dame, som hviler fuldt paaklædt paa Ryggen i sine Puder og studerer Emma Gads spøgefulde Mandagsprækener eller Bourgeoisiets og Aristokratiets Haremsindiskretioner; — paa »Politiken«s Bagside er nemlig Rang og Titler ikke afskaffede; der er man altid i det bedste Selskab.

Disse Linier skal slet ikke være et Angreb paa Bladets Redaktion. Der er jo ingen mere, som er saa naive at smile af Bogtrykker Aslaksen, naar han siger, at det er ikke Redaktørerne, men Abonnenterne, som regerer Pressen, — det finder vi allesammen all right. Vi Kvindesagskvinder finder det ogsaa af samme Grund all right, naar »Politiken« paa Forsiden priser vor Indrykning i Kunst, Videnskab og Politik — og paa Bagsiden lader sine private Detektiver gennemstrejfe Kvindeverdens sorte Afrika og vifte med sine Trofæer: de farvede Parykker, de Battistes Kombinationer, de kniplingsbesatte unæv-